

Chương 12

Cảm Giác Chua Xót

Không khí giữa hai người lập tức giương cung bạt kiếm, vô cùng khẩn trương, Tô Hồng Tụ lặng lẽ lui về sau, tìm vị trí không ai nhìn ra.

Thì ra mấy năm trước Đại Chu và Đại Lương từng giao chiến, Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình từng giao chiến nhiều lần, chém giết rất nhiều tâm phúc và thủ hạ của đối phương, mặc dù hai người không tính là tử địch, nhưng vừa thấy mặt sẽ xung đột, hoàn toàn không có biện pháp hòa bình sống chung một phòng.

Lúc này mặt trời chiều ngả về tây, chân trời khẽ dâng lên trăng lưỡi liềm màu vàng, ánh trăng nhạt nhẹ vẩy lên người Vệ Thập Nhị và Sở Dật Đình, giống như phủ lên hai người một tầng sáng vàng thật mỏng.

Hai người đều là nhân trung long phượng, Sở Dật Đình dáng người phong độ, tuấn mỹ bất phàm, một bộ trường bào màu tím nhạt phát sáng rạng rỡ dưới ánh trăng màu vàng nhạt.

Vệ Thập Nhị cũng không kém là bao, toàn thân quần áo đen, dây cột tóc màu đen thêu kim tuyến cùng với vỏ kiếm đen nhánh, dưới ánh trăng màu vàng nhạt có vẻ rất lạnh lùng và mê hoặc.

“Tô Hồng Tụ, ngươi đi đâu vậy? Tới đây! Không phải ngươi nói muốn ta giúp ngươi chém hấn một đao sao?”

Sở Dật Đình thấy Tô Hồng Tụ âm thầm lui sang một bên, sinh lòng không vui, cho rằng Tô Hồng Tụ còn nhớ tới tình cũ với Vệ Thập Nhị, không đành lòng xuống tay với hấn, mà kiếm không khỏi nhú lại, trong giọng nói có nhiều thêm lạnh lẽo và lẫm liệt.

Dĩ nhiên không phải bởi vì Tô Hồng Tụ không đành lòng xuống tay với Vệ Thập Nhị mà lui lại phía sau, chỉ là nếu nàng gần hai người quá, sẽ không cách nào thi triển ra yêu thuật độc tâm.

Sở Dật Đình gần như thô bạo gọi nàng, trong lòng Tô Hồng Tụ thấp thoáng sinh ra một chút không vui, nếu không phải Vệ Thập Nhị vẫn còn ở đây, nàng nhất định đã sớm đuổi Sở Dật Đình ra ngoài.

Vệ Thập Nhị thấy Sở Dật Đình bật thốt lên đã gọi tên Tô Hồng Tụ, trên mặt lạnh lùng thoáng qua vẻ kinh ngạc, theo hấn biết, Sở Dật Đình mới vào kinh mấy ngày trước, lúc trước hấn chưa bao giờ tới Đại Chu.

Vì sao Sở Dật Đình biết tên Tô Hồng Tụ, lại còn trốn trong tử quần áo của nàng? Xem dáng vẻ hai người bọn họ, giống như hai người đã sớm biết.

Trong lòng Vệ Thập Nhị cũng dâng lên cảm giác quái dị, vừa giống như buồn bực, vừa giống như đau xót, giống như ngàn vạn con kiến cắn lên ngực hần, khó chịu không nói ra được.

Chẳng lẽ giữa hai người này có quan hệ gì đó mà người khác không nhận ra? Bằng không tại sao hần mới đến lần đầu, Tô Hồng Tụ đã giấu Sở Dật Đình vào trong tủ quần áo?

Vệ Thập Nhị nhớ tới ngày Tô Hồng Tụ bị Lâm Hạo Hiên thoái hôn, trên mặt nàng hoàn toàn không có chút đau lòng và khổ sở nào, bọn nô bộc cũng nói, có lẽ Tô Hồng Tụ thích vốn không phải Lâm Hạo Hiên, trong lòng nàng có người khác.

Chẳng lẽ Tô Hồng Tụ đã sớm tâm tình mờ ám với Sở Dật Đình, người trong lòng Tô Hồng Tụ chính là Sở Dật Đình?

Vệ Thập Nhị nghĩ như vậy, đôi tay bên cạnh người không tự chủ nắm chặt thành quyền.

“Không phải ta nói, ta không thích thấy máu, cho, đây là phương thuốc năm đó thần y cho ta, cuối cùng tổng cộng ta cắt cho Vệ Thập Nhị mười hai mươi ba lượng thịt, người xuống tay phải đúng mức, đừng cắt nhiều thịt của hần, để cho hần cho rằng ta lừa hần.”

Tô Hồng Tụ lạnh lùng nói, thật ra thì Vệ Thập Nhị vốn chưa từng hỏi ban đầu nàng cắt cho hần bao nhiêu thịt, phương thuốc thần y đưa càng thêm không chính xác, nàng còn cắt một phần thịt từ trên người khác nữa.

Nhưng Sở Dật Đình thật sự quá đáng ghét. Kể từ khi hần vào phòng nàng, ánh mắt nhìn nàng lại kỳ kỳ quái quái, tim lập tức đập mạnh và loạn nhịp, lúc lại lạnh lẽo, giờ càng thêm sắc nhọn, như lưỡi đao xuyên người.

Tô Hồng Tụ liền cố ý lấy ra phương thuốc này, có lòng muốn chinh Sở Dật Đình.

Mặc dù Sở Dật Đình có kinh nghiệm chiến trường, kiếm thuật và đao pháp là thiên hạ vô địch, nhưng dù sao hần không phải người bán thịt heo trong hàng thịt, sao có thể một đao cắt chính xác nhiều thịt như vậy?

Sở Dật Đình nghiêng đầu nhìn Tô Hồng Tụ.

Thanh Ngọc giống như ý thức được cái gì, lập tức chen miệng: “Quả thật như thế! Vệ Tướng quân, nếu hần cắt quá nhiều thịt trên người ngài, cắt nhiều quá bao nhiêu, vậy kêu hần bồi thường cho Tướng quân bấy nhiêu, như thế mới công bằng!”

Thanh Ngọc nói như vậy, là muốn hù dọa Sở Dật Đình, để cho hần buông tha ra mặt vì Tô Hồng Tụ.

Sở Dật Đình lại vẫn không nhúc nhích, hần lẳng lặng nhìn Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ nghe được Thanh Ngọc la như vậy, hơi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện

ra hơi rầu rĩ. Sở Dật Đình chưa hề bỏ qua một chút biểu hiện trên mặt Tô Hồng Tụ, con mắt sắc của hắn tối sầm lại, ngay sau đó xoay người, đôi mắt lợi hại nhìn thẳng Vệ Thập Nhị, trầm giọng lên tiếng: “Được! Nếu ta cắt nhiều thịt hơn trên người Vệ Tướng quân, Vệ Tướng quân cứ cắt thịt trên người ta lại là được!”

Sở Dật Đình nói lời này như đinh chém sắt, không chút do dự. Không chỉ có Thanh Ngọc kinh ngạc, Vệ Thập Nhị cũng ngỡ ngàng mất một lúc.

Sở Dật Đình nói xong, nắm dao găm lên, trông mắt đen nhú lại, thân hình nhanh như tia chớp, giống như bắn ra một luồng sáng trắng giữa không trung, bay thẳng đến đâm lên ngực Vệ Thập Nhị.

“Dừng!”

Thanh Ngọc nghẹn ngào gào lên, sắc mặt trắng bệch, rút kiếm bỏ mạnh về phía Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ biến sắc, đưa tay kéo cánh tay Sở Dật Đình, đang chuẩn bị kéo hắn về phía sau -

“Thanh Ngọc tránh ra! Nơi này không có chuyện của ngươi!” Chỉ nghe Vệ Thập Nhị lạnh lùng quát, đồng thời lạnh lẽo uy nghiêm quét qua Thanh Ngọc, Thanh Ngọc lập tức chậm thân hình lại, một chân bước vào trong cửa, một chân đặt ngoài cửa, vừa giống như cầu khẩn lại giống như khổ sở mở miệng: “Vệ Tướng quân, không cần...”

“Nếu không lui ra, về sau ngươi cũng không cần ở bên cạnh ta nữa! Bên cạnh ta không lưu người không nghe lời!”

Vệ Thập Nhị vừa quát, mặc dù Thanh Ngọc mặt đầy đau đớn, khổ sở, vẫn nhanh chóng lui về sau một bước.

Lập tức, Sở Dật Đình giơ tay chém xuống, chính xác không lầm đâm vào ngực Vệ Thập Nhị.

Dao găm sắc bén mạnh mẽ xoay chuyển trên lòng ngực bèn chắc cứng trắng màu lúa mì của Vệ Thập Nhị, roẹt một tiếng, lập tức máu bắn tung tóe, lúc Sở Dật Đình rút dao ra, tên dao găm đột nhiên mọc ra một cục thịt cỡ miệng bát, đầm đìa máu tươi.

Xuyên qua vết thương máu thịt be bét này, Tô Hồng Tụ thậm chí có thể loáng thoáng thấy, trái tim đỏ tươi cục nóng của Vệ Thập Nhị ở giữa xương sườn trắng hếu đập thình thịch.

Thật đáng tiếng, còn thiếu một chút như vậy.

Chọc thêm một chút nữa, là có thể chọc đến trái tim Vệ Thập Nhị rồi. Chỉ cần xuyên qua trái tim hắn, Vệ Thập Nhị chắc chết không thể nghi ngờ.

Tô Hồng Tụ đứng sau lưng Sở Dật Đình, trừng lớn cặp mắt, vừa giống như tiếc hận, vừa giống như oán niệm nhìn vết thương đầm đìa máu tươi trước ngực

Vệ Thập Nhị. Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của nàng vẫn giữ chặt cánh tay cường tráng bền chắc của Sở Dật Đình.

Trên mặt Sở Dật Đình cũng nhanh chóng lướt qua vẻ ảo não, mới vừa rồi nếu như hấn ra tay nhanh một chút nữa, Vệ Thập Nhị đã sớm mất mạng dưới dao của hấn.

Tốt cho một Vệ Thập Nhị, khinh công quả nhiên ghê gớm, lại trong nháy mắt như điện quang hỏa thạch¹ lui về sau một bước, tránh được một dao vốn là trí mạng.

Tô Hồng Tụ và Sở Dật Đình dựa chung một chỗ, cùng dùng ánh mắt ảo não giống nhau nhìn Vệ Thập Nhị, hình như Vệ Thập Nhị không chết hoàn toàn ra khỏi suy nghĩ và dự đoán của bọn họ.

Vệ Thập Nhị nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất đau, không thể ngăn chặn.

Rõ ràng, mới vừa rồi lúc Sở Dật Đình cầm dao đâm hấn, ngực hấn cũng không đau như vậy.

Hai người này cho dù thần thái hay vẻ mặt tất cả đều giống nhau như đúc, hơn nữa hôm nay Sở Dật Đình mặc bộ trường bào màu tím, quần áo Tô Hồng Tụ cũng màu tím nhạt, xem ra ông trời tác hợp cho, vô cùng hài hòa hoàn mỹ.

Trong khoảnh khắc đó, Vệ Thập Nhị đột nhiên sinh ra kích động nghĩ định đi tới tách hai người ra.

Nhưng ngay sau đó hấn cảm thấy kinh ngạc, cứng rần dừng bước chân lại, vì ý niệm này của mình mà vừa cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy quái dị.

Ghi Chú:

1. Điện quang hỏa thạch: một khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi, tựa như chớp điện, tựa như tia lửa phát ra từ đá đánh lửa.